

Prolog

Mrtvá loď připomínala ošklivý bibelot.

Skade kolem ní kroužila po spirálovité kvaziorbitě, korekční zášlehy pomocných motorů korvety vybubňovaly staccato. Souhvězdí vířila, vzdálené slunce se zatmívalo a zjevovalo při každé otočce. Skade se zadívala na slunce o chvilku déle, než měla. Nepříjemně se jí sevřelo hrdlo, což ohlašovalo kinetózu.

Zrovna teď ji rozhodně nepotřebovala.

Rozladěně si vizualizovala svůj mozek jako trojrozměrný čirý objekt. Odkrývala vrstvy neokortexu a kortexu, jako by loupala ovoce, odhazovala mozková pole, která ji bezprostředně nezajímala. Stříbřitá osnova sítě implantátů, topologicky identická s její původní synaptickou sítí, zářila neuronovou aktivitou, pakety informací pádily mezi neurony rychlostí kilometr za sekundu, desetkrát rychleji než pomalé nervové vzruchy. Ve skutečnosti tok signálů nevnímala, to by vyžadovalo stav urychleného vědomí, který by zas vyžadoval ještě rychlejší neuronovou činnost, přesto vizualizace odhalila neaktivnější části upraveného mozku.

Zvětšila si příslušnou mozkovou zónu v oblasti nazvané *area postrema*, prastarý nervový aparát, který řídil konflikty mezi zrakem a rovnováhou. Vnitřní ucho vnímalo pouze stálý tlak vyvolaný zrychlením korvety, oči však viděly cyklické změny vesmírného pozadí kroužícího za lodí. Tato starobylá část mozku vyhodnotila nesoulad jako halucinaci. Proto vyslala signál do další části mozku, která se vyvinula k ochraně těla před případnou otravou.

Skade věděla, že nemůže mozek vinit z nepříjemných pocitů. Vazba otrava-halucinace po miliony let skvěle fungovala a umožnila jejím předkům vyzkoušet bez zbytečného rizika různorodou

potravu, což by jinak nešlo. Jenom se to teď a tady, na chladném a nebezpečném okraji sluneční soustavy, zrovna nehodilo. Mohla vymazat žaludeční nevolnost hbitým přesměrováním základní topologie sítě, to se však snadněji řeklo, než provedlo. Holografický mozek byl zapeklitý jako beznadějně překombinovaný počítačový program – „vypnutí“ jedné části mozku, kvůli níž se necítila dobře, ovlivní další funkce napojené na stejný neuronový okruh. Nepochybovala však, že to zvládne. Něco podobného již mnohokrát prováděla a málokdy zakusila výraznější vedlejší účinky.

Hotovo. Problematická oblast růžově zablikala a vypadla ze sítě. Hned se jí ulevilo, nutkání zvracet se vytratilo.

Přetrvával však vztek nad vlastní neopatrností. Při tajných operacích ve vesmíru často pronikala na nepřátelské území a tak jednoduchou neuronovou úpravu nikdy nenechala na poslední chvíli. Nemohla si prominout takovou nedbalost. Především nyní, když se vrátil světlohonec – mohlo by se ukázat, že tato událost je pro Hlavní hnízdo stejně významná jako všechny důležité bitvy v zuřící válce.

Náhle přímo sršela energií. Výkonná Skade sice nikdy nezmizela, jen bylo zapotřebí občas ji trošku oprášit a vyleštit.

[Skade, postupuj opatrně, ano? Je jisté, že se přihodilo něco nezvyklého.]

Tichý ženský hlas zněl výhradně v její lebce.

V duchu odpověděla: *Já vím.*

[Provedla jsi identifikaci? Víš, která z lodí se vrátila?]

Galianina.

Jakmile světlohonec několikrát oblétna, zformoval se jí ve zrakovém centru týlního laloku trojrozměrný obraz, po stranách se odvíjely myšlené poznámky, jak z vraku získávala víc informací.

[Galianina? Patřila té Galianě? Víš to stoprocentně?]

V konstrukci trojice světlohonců byly drobné rozdíly. Ano, vrak je určitě jedním z těch dvou, které se nevrátily. Odpovídá Galianině lodi.

Odpověď přišla až po chvíli, jak tomu někdy bývalo. [Došli jsme ke stejnému závěru. Jenže s touto lodí se evidentně něco stalo od té doby, co opustila Hlavní hnízdo, nemyslíš?]

Podle mého se toho stala spousta.

[Začni od přídě a postupuj na zád'. Jsou tam známky poškození, vážného narušení trupu: trhliny a otvory, jako by celé kusy pláště byly odervány nebo záměrně odstraněny jako nemocná tkáň. Může jít o mor?]

Skade zavrtěla hlavou, připomněla si svůj nedávný výlet do Kaldery. *Viděla jsem účinky tavomoru hodně zblízka. Nevypadá to stejně.*

[Souhlasíme. Způsobilo to něco jiného. Přesto musíme preventivně uvalit na loď karanténu, mohlo by se jednat o infekční agens. Zaměřila bys pozornost na zád'?]

Hlas, který se nepodobal jiným hlasům Spojených, hovořil kousavě a poučně, jako by předem znal odpověď na každou svoji otázku. [Co soudíš o těch pravidelných útvech začleněných do trupu, Skade?]

Ze světlohonce nahodile vyčnívaly shluky černých krychlí, různě velkých a v rozličných polohách. Vypadalo to, jako by se vmáčkly do pláště jako do mokré hlíny. Za každou velkou krychlí se táhl zahnutý chvost menších kostek, oblouky ladných fraktálových bičíků.

Zdá se, že se je snažili na některých místech odříznout. Očividně nebyli dost rychlí, aby se zbavili všech.

[V tom jsme zajedno. Ať už je to cokoli, musíš s tím zacházet nanejvýš opatrně, přestože nyní již nemusí být aktivní. Galiana možná dokázala šíření zastavit. Loď překonala takovou dálku, i když ji domů přivedl autopilot. Víš jistě, Skade, že na palubě není nikdo naživu?]

Nevím a nedozvím se to, dokud ji neotevřu. Nevypadá to však slibně. Žádný pohyb uvnitř, žádné teplé oblasti. Trup je příliš studený na to, aby fungovala podpora života, pokud nevezou kryoaritmetické stroje.

Skade se odmlčela, zatímco si v hlavě souběžně spustila několik dalších simulací jako zpracování informací na pozadí.

[Skade...?]

Připouštím, že malá část posádky mohla přežít, ale většinou tam jsou pouze zmrzlá těla. Skenerem z nich můžeme získat pár vzpomínek, avšak nejspíš je to velice optimistický předpoklad.

[Nás ve skutečnosti zajímá pouze jedno tělo, Skade.]

Vždyť ani nevím, zda je Galiana na palubě. A pokud je..., i kdybychom se ji všemi dostupnými prostředky pokusili přivést k životu..., nemusí se to povést.

[Rozumíme. Žijeme koneckonců v těžkých časech. Přestože úspěch by byl skvělý, neúspěch by byl horší, než kdybychom se o to nepokusili vůbec. Alespoň z pohledu Hlavního hnízda.]

Je tento názor Skryté rady dobře uvážený?

[Všechny naše názory jsou dobře uvážené, Skade. Zřejmý neúspěch nelze připustit. Neznamená to však, že neuděláme vše, co půjde. Jestliže je Galiana na palubě, vynasnažíme se ji přivést zpět mezi nás. Musí to však proběhnout v naprostém utajení.]

Do jaké míry naprostém?

[Návrat lodi nelze před celým Hlavním hnízdem utajit. Ale můžeme je ušetřit muk plané naděje. Oznámíme, že Galiana je mrtvá a není šance na oživení. Žal našich druhů bude silný a prudký jako exploze novy. Zvýší jejich úsilí vůči nepříteli. Zatím s ní budeme pracovat, pilně a láskyplně. Pokud ji přivedeme k životu, bude to zázrak. Všichni nám prominou, že jsme si přizpůsobili pravdu.]

Skade se ovládla, aby se hlasitě nezasmála. *Přizpůsobili pravdu? Mně to připadá prostě jako lež. A jak zajistíte, aby i Clavain podporoval vaši smyšlenku?*

[Proč předpokládáš, že Clavain představuje problém?]

Zodpověděla otázkou otázkou: *Chcete mi snad naznačit, že to neřeknete ani jemu?*

[Jsme ve válce, Skade. Existuje starý aforismus o pravdě a oběti, ale nebudeme tě jím nyní zatěžovat. Nepochybujeme však, že chápeš podstatu. Clavain je nepostradatelnou součástí našeho taktického arzenálu. Jeho myšlení se nepodobá myšlení ostatních Spojených, díky němu si udržujeme před nepřítelem stálý náskok. Bude truchlit, ale bolest, jakkoli prudká, rychle odezní, jak je u nás zvykem. Až ho pak budeme potřebovat, najde své staré já. Není to lepší než vystavit ho dlouhému období naděje a nakonec pravděpodobně drtivému zklamání?]

Hlas změnil tón, snad chtěl být ještě přesvědčivější. [Clavain je citlivý člověk, Skade, mnohem citlivější než my ostatní. Když k nám přišel, byl už starý, v neurálním slova smyslu starší než kterýkoli jiný rekrut, jehož jsme kdy získali. Jeho mysl uvízla ve starém způsobu myšlení. Na to nesmíme zapomínat. Je křehký, potřebuje naši péči jako choulostivá skleníková květina.]

Jenže lhát mu o Galianě...

[K tomu nemusí dojít. Zbytečně předbíháme. Nejprve prozkoumáme loď. Galiana třeba vůbec není na palubě.]

Skade přisvědčila. *To by bylo nejlepší, že ano? Zatím bychom mohli předpokládat, že je kdesi daleko ve vesmíru.*

[Zajisté. Ale pak bychom se museli zabývat jistou drobností. Co se vlastně přihodilo třetímu plavidlu.]

Za pětadevadesát let od nástupu tavomoru se Spojení naučili, jak zabránit šíření nákazy. Jako jedna z posledních lidských skupin si uchovali většinu předmorové techniky, proto brali karanténu velmi vážně. V mírových dobách by bylo nejsnazší a nejbezpečnější prozkoumat loď na místě, na okraji sluneční soustavy. Dnes hrozilo značné riziko, že taková aktivita neunikne Demarchům, proto museli celou operaci zakamuflovat. Hlavní hnízdo již bylo vybaveno na přijetí kontaminovaného plavidla, takže nejlepší bylo dopravit je právě tam.

Přesto museli přijmout příslušná opatření, což vyžadovalo práce v otevřeném prostoru. Nejprve servulové laserem přeřízli nosníky, které držely motory Spojených po stranách kónického trupu světlohonce. Havárie motorů by Hlavní hnízdo zničila, a přestože selhání bylo téměř nemožné, Skade nechtěla nic riskovat, dokud zůstávalo tajemstvím, co se lodi přihodilo. Zatímco roboti odstraňovali motory, vydala příkaz vlečným raketám, aby k vraku přitáhly kusy černého kometárního ledu; další servulové rychle pokryli trup na metr tlustým ledovým krunýřem, aniž by se dostali do přímého kontaktu s pláštěm. Pokud byla předtím loď tmavá, nyní doslova zčernala.

Jakmile byl krunýř hotov, Skade nastřelila do ledu hákovací kotvy, vlečné rakety upevnila kolem trupu. Protože led měl při odtahování světlohonce udržet veškeré zatížení, musela k němu připojit tisíc tahačů, aby se některé části nevytrhly. Když všechny trysky zaplály, byla to neuvěřitelná podívaná: tisíc modrých hvězdiček se třpytilo okolo černého vraku připomínajícího chrámovou věž. Nastavila nejnižší zrychlení, její propočty byly natolik přesné, že při závěrečném přibližování k Hlavnímu hnízdu potřebovala jen minimální korekce. Načasovala záblesky trysek do mrtvých úhlů detekční sítě demarchátu, do slepých míst, o kterých si Demarchové mysleli, že je Spojení neznají.

V Hlavním hnízdě odtáhla vrak do pět kilometrů dlouhého doku vybudovaného speciálně pro plavidla zasažená morem. Světlohonec bez motorů se tam pohodlně vešel. Keramické stěny byly třicet metrů tlusté, každičký kousek vnitřního přístrojového vybavení byl zabezpečen proti veškerým známým morovým typům. Jakmile uvnitř zmizela nejen loď, ale i průzkumná skupina, kterou vybrala Skade, dok se neprodyšně uzavřel. Protože měli pouze nepatrné datové propojení s Hlavním hnízdem, průzkumníci se museli vyrovnávat s odloučením od milionu Spojených v Hnízdě. Tomuto požadavku vyhovovali pouze pracovníci, kteří se obešli

bez propojení, Skade si však nestěžovala. Byla výjimečná, dokázala působit naprosto sama hluboko na nepřátelském území.

Jakmile loď zajistili, napustili do doku argon, až dosáhl tlaku dva tisíce hektopascalů. Až na tenkou slupku byl ledový krunýř odstraněn pozvolným odtáváním, poslední vrstvu rozpustili za šest dnů. Kolem lodě se jako hejno racků vznášely detektory a zkoumaly, zda v argonu nenajdou stopy cizorodého materiálu. Kromě částecek pláště však nezaznamenaly nic neobvyklého.

Skade nespěchala, dodržovala veškerá bezpečnostní opatření. Pokud to nebylo nezbytně nutné, ničeho se nedotýkala. Kolem světlohonce bzučel kruhový gravimetr, zkoumal vnitřní strukturu a zobrazoval rozmazané detaily palub. Přibližně se shodovaly s plány, ale Skade zaznamenala rovněž cizorodou hmotu, která tam být neměla: protáhlé černé útvary se větvily a provrtávaly lodními útroby. Připomínaly kriminalistický nákres dráhy kulky nebo schéma průletu elementárních částic mlžnou komorou. Všude, kde černá hmota sahala až k plášti, našla zvnějšku zpola vmáčknutou krychli.

Pořád v lodi zůstávalo dost místa, kde mohli přežít lidé, přestože známky života neobjevila. Neutrinový detektor a gama-skener odhalily větší podrobnosti, stále však neviděla důležité detaily. Zdráhavě přešla k další fázi – k akustickému průzkumu. Připojila na trup desítky automatických bucharů a stovku kontaktních mikrofonů. Když buchary začaly tlouct do lodního pláště, slyšela až ve skafandru hrozný hřmot, přenášený argonem. Znělo to, jako by se v nedaleké ocelárně činila armáda kovářů. Zvukové vlny, které procházely světlohoncem, zachycovaly mikrofony. Skade použila svůj starší neuronový program, aby odraz, lom a absorpci vln zpracoval na prostorový profil lodě.

Skade výsledné řezy viděla v mlhavé šedozelené. Nové poznatky nevyvrátily nic z toho, co se již dozvěděla, ale o některých oblastech získala přesnější informace. Víc už zjistit nemohla, pokud

tam nevstoupí, a to nebylo snadné. Všechny přechodové komory byly zevnitř zaplombované roztaveným kovem. Musela se skrze ně pomalu a obtížně prořezat lasery a vrtáky s hyperdiamantovými hroty, cítila přitom strach a zoufalství posádky. Jakmile otevřela první komoru, poslala dovnitř průzkumnou jednotku obrněných servulů, krabů s keramickými krunýři, vybavených jen takovou mírou strojové inteligence, aby úkol vůbec zvládli. Obrazy si nechala vysílat přímo do hlavy.

To, co roboti našli, ji vyděsilo.

Posádka byla zmasakrována. Někteří lidé byli roztrháni, rozdraceni, rozkouskováni, rozmačkáni, rozřezáni, rozcupováni. Jiní byli spáleni, udušeni nebo zmrazeni. Masakr se evidentně neodehrál najednou. Zatímco Skade vstřebávala detaily, tvořila si představu, co se stalo: řada prudkých potyček a ústup na útočiště v různých částech lodě, kde posádka vystavěla nouzové barikády proti vetřelcům. Loď sama se ze všech sil snažila své lidské svěřence ochránit, zoufale přestavovala interiéry, aby nepříteli zadržela. Některé oblasti zaplavila chladicí směsí nebo zvýšila tlak – v těch sektorech Skade našla pozůstatky tisíců podivných černých geometrických tvarů.

Vytvořila si hypotézu. Nebylo to těžké. Krychle se přichytily zvenčí na Galianinu loď. Množily se a rostly, při tom pohlcovaly a zpracovávaly lodní plášť. V tomto ohledu se opravdu podobaly morové ráně. Jenže tavomor byl mikroskopický, výtrusy se nedaly spatřit pouhým okem. Způsob, jakým se krychle replikovaly, však byl krutější a strojovější, téměř extrémně účinný. Mor alespoň začlenil do transformované hmoty něco z původní charakteristiky a vytvářel chimerické přízraky strojů a těl.

Ne, tavomor to určitě není, řekla si Skade, ačkoli by ji uklidnilo, kdyby byl.

Krychle pronikly do lodě a zformovaly útočné jednotky – shluky vojáků, kteří se pomalu šířili od míst nákazy a zabíjeli. Soudě podle pozůstatků, nefungovali tito vojáci individuálně, ale

vytvářeli nesouměrné skupiny jako roje sršňů. Dokázali se protáhnout i nejmenším otvorem a na druhé straně se opět shromáždili. Přesto boj neskončil okamžitě. Podle odhadu mohlo trvat několik dní, než celá loď podlehla. Možná i řadu týdnů.

Když si to představila, zachvěla se.

Následujícího dne našli servulové téměř nedotčená lidská těla, hlavy však pohltily krychle, jako by vězely v černých přilbách. Zdálo se, že stroje vesmířanů nejsou aktivní. Když servulové odstranili části přileb, našli hroty zhoubného strojového bujení, pronikaly do lebek očními důlky, ušima nebo nosem. Další zkoumání odhalilo, že se hroty mnohokrát rozvětvily, až dosáhly mikroskopických rozměrů. Rozšířily se hluboko do mozků a napojily se na původní implantáty Spojených.

Jenže paraziti i hostitelé byli mrtví.

Skade se snažila přijít na to, odkud se nákaza vzala, lodní záznamy však byly dokonale nečitelné. Galiana se evidentně střetla s něčím nepřátelským, ale proč krychle jednoduše nezničily celý světlohonec najednou? Infiltrace probíhala pomalu a opatrně. Dávalo to smysl pouze v případě, že krychle chtěly zachovat loď neporušenou co nejdéle.

Jenže odletěly tři světlohonce, tento se vrátil jako druhý. Co se stalo s třetím?

[Nějaké nápady, Skade?]

Ano, ale žádný se mi nelíbí.

[Nemáš dojem, že se krychle chtěly dozvědět co nejvíc?]

Jiný důvod mě nenapadá. Napíchly se jim do mozků a načetly si neuronovou strukturu. Sbíraly informace.

[Souhlasíme. Krychle se o nás zřejmě hodně dozvěděly. Musíme je považovat za hrozbu, přestože dosud nevíme, kde Galiana byla, když ji napadly. Stále však zůstává jiskřička naděje, nebo ne?]

Skade žádnou jiskřičku neviděla. Lidstvo hledalo jednoznačný důkaz cizí inteligence ve vesmíru už celá staletí. Nalezlo pouze

záhady – Přetvářeče, Zahalené a archeologické památky po dalších osmi či devíti zaniklých civilizacích. Nikdy se osobně neseťkalo s technickou civilizací na stejné úrovni.

Až dosud.

Jenže to vypadalo, že tato civilizace používá stroje jenom na to, aby se připlížily, přepadly, zmasakrovaly a vnikly do mozků.

Skade musela připustit, že to není zrovna povzbudivý první kontakt.

Naděje? To myslíte vážně?

[Jistě, protože nevíme, zda krychle stačily odvysílat získané informace tam, odkud byly vyslány. Světlohonec se koneckonců vrátil. Galiana musela loď nasměrovat domů, ale neudělala by to, kdyby se bála, že k nám nepřítel přivede. Myslím, že Clavain by na ni byl hrdý. Nepřestala na nás myslet, stále vzpomínala na Hlavní hnízdo.]

Jenže riskovala...

Hlas Skryté rady ji ostře přerušil. [Tato loď je varování, Skade. Tak to Galiana zamýšlela a tak si to musíme vyložit.]

Varování?

[Musíme se připravit. Pořád tam někde jsou, tak či onak se s nimi znovu setkáme.]

To vypadá, jako byste čekali, že sem přiletí.

Ale Skrytá rada mlčela.

Trvalo ještě další týden, než Galianu našli, neboť obrovská loď provedla v interiéru mnoho změn, které zpomalovaly hledání. Skade vstoupila dovnitř s dalšími průzkumníky. Na skafandrech měli navíc těžké keramické brnění, pancíře s olejnatým povlakem, pohyb byl proto těžkopádný a vyžadoval značnou opatrnost a prozíravost. Po několika minutách neobratného tápání, kdy uvízla v polohách, z nichž se mohla dostat pouze namáhavým couváním, si vytvořila pomocný program pro tělesný pohyb a zadala

jeho realizaci skupině nevyužitých neuronových obvodů. Potom už postupovala rychleji, ačkoli měla nepříjemný pocit, jako by ji řídil stínový dvojník. V duchu si poznamenala, že musí program zrevidovat, aby měla dojem naprosto přirozeného pohybu, přestože pouze iluzorní.

Do té doby už servulové udělali vše, co mohli. Zajistili rozsáhlé lodní sekce, na zbytky strojů vesmířanů nastříkali epoxidovou pryskyřici s hyperdiamantovým vláknem a v prozkoumaných zónách odebrali vzorky DNA z většiny těl. Každý vzorek genetického materiálu byl identifikován podle záznamů Hlavního hnízda, uchovávaných od odletu průzkumné flotily, ale na seznamu pořád zbývalo dost jmen, k nimž vzorky chyběly.

Nejspíš k těmto jménům žádnou DNA nikdy nenajdou. Když se vrátila první loď, na níž přiletěl Clavain, Hlavní hnízdo se dozvědělo, že v hlubokém vesmíru, desítky světelných let daleko, došla flotila k rozhodnutí expedici rozdělit. Jedna posádka se chtěla vrátit, jakmile k ní dorazily zprávy o válce proti Demarchům. Rovněž měla dojem, že je na čase dopravit domů nashromážděné informace – bylo jich takové množství, že se nedaly odvyšlat.

Rozdělení proběhlo bez rozkolu. Cítili lítost a smutek, ale určitě ne nejednotu. Po obvyklém období diskusí, typickém pro všechna rozhodování Spojených, jim rozdělení připadalo jako nejlogičtější řešení. Umožňovalo výpravě pokračovat a zároveň zabezpečit návrat všeho, co už zjistili. Skade přesně věděla, kdo se rozhodl zůstat v hlubokém vesmíru, nevěděla však, co se stalo později. Mohla pouze odhadovat, jaké výměny proběhly mezi zbylým párem světlohonců. Skutečnost, že tohle byla Galianina loď, ještě neznamenal, že na ní taky musela být, a tak se Skade připravila na zklamání, kdyby se tato možnost potvrdila.

Co víc, znamenalo by to zklamání pro celé Hlavní hnízdo. Galiana byla jejich čelným vůdcem. Ona stvořila Spojené před čtyřmi sty lety, jedenáct světelných roků daleko v labyrintu podzemních

laboratoří na Marsu. Odletěla bezmála před dvěma staletími, dost dávno na to, aby se z ní stala bájná postava – přestože se právě tomu Galiana vždy vehementně bránila. A vrátila se během hlídky Skade, pokud ji tedy najdou na palubě. Příliš nezáleželo na tom, že je pravděpodobně mrtvá jako všichni ostatní. Skade stačilo, že mohla do Hnízda dopravit její ostatky.

Ale našla víc než pouhé ostatky.

Místo Galianina posledního odpočinku, pokud se tak dalo nazvat, bylo hodně daleko od hlavní paluby. Uzavřela se za obrněné barikády co nejdál od ostatních. Pečlivý průzkum ukázal, že datová spojení mezi jejím útočištěm a lodí byla záměrně přerušena zevnitř. Očividně se pokusila izolovat, odříznout mysl od všech Spojených na lodi.

Chtěla se obětovat, nebo zachránit? uvažovala Skade.

Galiana spočívala v kryogenické jednotce, zmrazená na teplotu, kdy všechny metabolické procesy ustávají. Černé stroje se k ní přesto dostaly. Probouraly se pancířem spacího pouzdra a natlačily se dovnitř. Když průzkumníci mrazák rozebrali, zjistili, že stroje kolem Galiany vytvořily černou schránku, jako by v sarkofágu spočívala rakev s mumii. Nebylo pochyb, že je to ona: skenery pronikly kokonem a zobrazily stavbu kostí přesně odpovídající Galianě. Uzavřené tělo neutrpělo během letu žádné poškození ani rozklad, čidla dokonce zachytila signály Galianiny sítě implantátů. Přestože byly příliš slabé, aby umožnily propojení, prokazovaly, že uvnitř kokonu něco stále myslí a stále vysílá.

Průzkumníci obrátili pozornost k samotnému kokonu. Chemická analýza vyšla naprázdno: zdálo se, jako by krychle byly „udělány“ z ničeho, jako by neměly žádnou atomovou strukturu, přestože se chovaly jako reálná hmota. Jejich stěny byly prostě prázdné, skládaly se pouze ze silového pole; pro některé druhy záření byly průhledné. Byly velmi studené – podobnou aktivitu u ostatních strojů nezaznamenali. Jednotlivé krychle nekladly odpor, když je

odtrhávali, a jakmile se oddělily, rychle se smršťovaly až na mikroskopickou velikost. Skadeina skupina ně zaměřila skenery, zkoušeli zahlédnout cokoli ukryté pod povrchem, ale nikdy nebyli dost rychlí. Z krychlí zbylo několik mikrogramů popela. Podle všeho měly v nitru mechanismus naprogramovaný za určitých podmínek na autodestrukci.

Jakmile odstranili většinu kokonu, přenesli Galianu do speciální místnosti ve stěně doku. Pracovali v extrémním chladu, nechtěli způsobit další poškození, než která již utrpěla. Potom začali nesmírně pozorně a trpělivě odstraňovat poslední vrstvu strojů vesmířanů.

Když nyní zkoumání nepřekážela silná vrstva černé hmoty, získali přesnější představu o tom, co se stalo. Stroje skutečně vnikly Galianě do hlavy, nikoli však brutálně jako ostatním členům posádky. Její implantáty byly částečně rozebrány, aby udělaly místo záplavě strojů, ale k poškození většiny mozkové tkáně nedošlo. Skade měla dojem, jako by se krychle předtím teprve učily pronikat do lebek, u Galiany konečně přišly na to, jak to provést, aniž by hostiteli ublížily.

Skade pocítila příval optimismu. Černé krychle byly inertní, koncentrované pouze na určitých místech. Použije-li správné medistroje, směšně snadno je rozebere, odtrhá jednu po druhé.

Dá se to provést. Můžeme ji oživit takovou, jaká bývala.

[Buď opatrná, Skade. Ještě nemáš vyhráno.]

Jak se ukázalo, Skrytá rada ji oprávněně nabádala k opatrnosti. Skupina se pustila do odstraňování poslední vrstvy černých krychlí. Začali od nohou a propracovávali se ke krku. Potěšilo je, že tkáň je v podstatě nedotčená. Nepochybovali, že budou moci Galianu ohřát na tělesnou teplotu, přestože se jednalo o složitější úkol než při běžném ožívování po pobytu ve spacím mrazáku. Když ale začali odkrývat obličej, zjistili, že jejich práce má hodně daleko do finále.

Krychle se znenadání začaly hýbat. Posouvaly se a plazily jedna přes druhou, zmenšovaly se, nechutné černé proudy vsakovaly Galianě do hlavy jako oživlá ropná skvrna. Zbytek kokonu jí proudil do úst, nosu a uší, obtekl bulvy a vpil se do očních důlků.

Vypadala přesně tak, jak si ji Skade představovala: oslnivá královna se vrací do Hnízda. Dlouhé tmavé vlasy, nyní zmrzlé a křehké, měla stejně krásné, jako když je opouštěla. Jenže černé stroje se jí nahrnuly do hlavy a rozmnožily útvary, které tam už měla. Sken ukázal, že nahradily jen malou část mozkové hmoty, rozebraly však další díl sítě implantátů, aby si udělaly místo. Parazit vypadal jako černý krab napřahující klepeta do různých mozkových oblastí.

Pozvolna, mnoho dní Galianu ohřívali na téměř normální tělesnou teplotu. Skadeina skupina nepřestávala vetřelce monitorovat, vůbec se však neměnil, dokonce ani když se Galianiny zbylé implantáty ohřály a opět se propojily s rozmrazenými mozkovými buňkami.

Snad, odvážíla se Skade doufat, snad ještě můžeme vyhrát?

Ukázalo se, že měla skoro pravdu.

Uslyšela hlas. Byl to lidský hlas, ženský, chybělo mu zabarvení – nebo spíš měl divnou, neosobní modulaci – obvykle to znamenalo, že se hlas nezrodil v její hlavě. Vytvořily ho lidské hlasivky v hrтанu a šířil se vzduchem, než byl zachycen a dekodován sluchovým orgánem, a cestou nabíral všemožná lehká zkreslení. Takový hlas už neslyšela hodně dlouho.

Hlas řekl: „Zdravím tě, Galiano.“

Kde jsem?

Odpověď nepřicházela. Po několika okamžicích hlas vlídně dodal: „Musíš rovněž mluvit, pokud můžeš. Stačí, když se pokusíš vydávat zvuky, skener už udělá zbytek, rozpozná tvůj záměr a vyšle do tvých hlasivek elektrické signály. Ale odpovědět pouze

v myšlenkách nepomůže – nemáme přímé propojení mezi tvou a mou myslí.“

Zdalo se jí jako celá věčnost, než k ní jednotlivá slova dorazila. Po staletích neuronového propojení jí připadala mluvená řeč příšerně pomalá a okleštěná, přestože znala větnou skladbu i gramatiku.

Pokusila se promluvit a uslyšela vlastní, zesílený hlas: „Proč?“

„K tomu se dostaneme.“

„Kde jsem? Kdo jsi?“

„Jsi v bezpečí doma, zpátky v Hlavním hnízdě. Našli jsme tvou loď a probudili tě. Já se jmenuji Skade.“

Galiana kolem sebe vnímala pouze nezřetelné tvary, ale nyní se místnost rozjasnila. Ležela na zádech, pozvednutá v mírném úhlu. Byla v pouzdru velmi podobném spacímu mrazáku, ale bez víka, takže nad sebou měla jen vzduch. Vnímala něco periferním viděním, ale nemohla pohnout žádnou částí těla, dokonce ani očima. Rozmazaná postava se zaostříla, nakláněla se nad otevřeným pouzdem.

„Skade? Nepamatuji si tě.“

„Ani nemůžeš,“ odpověděla neznámá. „Stala jsem se Spojenou teprve po tvém odletu.“

Potřebovala klást otázky – tisíce otázek. Nemohla se však zeptat na všechno najednou, zvláště ne tímto nešikovným, starým způsobem komunikace. Někde však musela začít. „Jak dlouho jsem byla pryč?“

„Bez jednoho měsíce sto devadesát let. Odletěla jsi...“

„2415,“ doplnila Galiana rychle.

„... ano. A nyní máme 2605.“

Bylo toho mnoho, na co si Galiana přesně nevzpomínala, a mnoho si ani nechtěla pamatovat. Ale to podstatné věděla. Vedla trojici světlohonců z Hlavního hnízda do hlubokého vesmíru. Záměrem bylo bádání za hranicemi dobře zmapovaného lidského

prostoru, prozkoumání dosud nenavštívených planet, hledání složitějšího života. Když k flotile dorazily zprávy o válce, jedna loď se obrátila na cestu domů. Ale další dvě pokračovaly, prolétaly spoustou dalších slunečních soustav.

Přestože se o to snažila, nedokázala si přesně vzpomenout, co se stalo s třetí lodí, která pokračovala v průzkumu. Cítila pouze příšernou ztrátu, nápadný prázdný prostor uvnitř hlavy, který měly zaplňovat hlasy.

„Má posádka?“

„K tomu se dostaneme,“ řekla opět Skade.

„A Clavain a Felka? Doletěli domů? Rozloučili jsme se v hlubokém vesmíru, měli se vrátit do Hlavního hnízda.“

Následovala příšerná, nekonečná pauza, než Skade odpověděla: „Vrátili se.“

Kdyby to šlo, Galiana by vydechla úlevou. Překvapilo ji to, neuvědomovala si, jak byla napjatá, než se dozvěděla, že její drazí jsou v bezpečí.

V následujících klidných, blažených okamžicích si Galiana podrobněji prohlížela Skade. V některých ohledech vypadala přesně jako Spojení z Galianiny doby. Měla prostý oděv podobný kimonu – černé kalhoty a volnou černou blůzu ušitou z látky podobné hedvábí, bez ozdob a bez označení. Byla bledá a asketicky štíhlá jako na pokraji vyhladovění. Obličej měla hladký jako z vosku – nebyla ošklivá, ale chyběly jí vrásky a rýhy vyryté do pokožky obvyklou mimikou. A na hlavě ani na tváři neměla jediný chloupek, takže připomínala nedokončenou panenku. V těchto ohledech byla neodlišitelná od tisíců dalších Spojených: bez propojení a bez obvyklého oblaku promítaných iluzí, které jim propůjčovaly individualitu, se dali stěží rozeznat jeden od druhého.

Ale Galiana přesto dosud neviděla Spojeného jako Skade. Skade měla hřebínek – tuhý, úzký výběžek, který začínal na čele dva centimetry nad kořenem nosu a táhl se nahoru středem hlavy. Úzká

horní část hřebínku byla tvrdá a kostnatá, boky žebrovaly nádher-
ně svislé rýhy. Pableskovaly proměnlivými vzory: ostře modrou,
oslnivě oranžovou, celou kaskádou barev, které se proměňovaly
při sebemenším pohybu hlavy. A nejen to, Galiana zahlédla různobarevné vlny tekoucí přes hřebínek, aniž by se Skade pohnula.

Zeptala se: „Vždycky jsi vypadala takto, Skade?“

Skade se zlehka dotkla hřebínku. „Ne. To je úprava Spojených,
Galiano. Hodně se změnilo, co jsi byla pryč. Nejlepší z nás myslí
rychleji, než si vůbec dokážeš představit.“

„Nejlepší z vás?“

„Nechtěla jsem, aby to tak vyznělo. Ale někteří již narazili na
hranice původního lidského těla. Implantáty v našich hlavách
umožňují myslet desetkrát nebo patnáctkrát rychleji než normál-
ně, a to trvale, ovšem za cenu zvýšených požadavků na odvádění
tepla. Moje krev je pumpována do hřebínku, kde protéká sousta-
vou štěrbin a ochlazuje se. Štěrbininy mají maximální plochu, vlně-
ním zajišťují proudění vzduchu. Bylo mi řečeno, že je to na pohled
hezké, ale to je pouze náhoda. Vlastně jsme se to naučili od di-
nosaurů. Nebyli tak hloupí, jak by se mohlo zdát.“ Skade si opět
hřebínek pohladila. „Nezneklidňuj se, Galiano, vše se nezměnilo.“

„Slyšeli jsme, že vypukla válka,“ řekla Galiana. „Byli jsme pat-
náct světelných let daleko, když k nám zprávy dorazily. Nejprve
propukl mor... a potom válka. Zprávy nedávaly smysl. Prý jsme
vedli válku proti Demarchům, našim starým spojencům.“

„Ty zprávy byly pravdivé,“ odpověděla Skade trochu lítostivě.

„Proboha proč?“

„Kvůli moru. Zničil společnost Demarchů a otevřel obrovské
mocenské vakuum v okolí Žlutozemě. Na jejich žádost jsme je za-
plnili my, ustanovili jsme prozatímní vládu a řídili Kalderu i sa-
telitní komunity. Předpokládali, že budeme lepší než jiné frak-
ce. Dokážeš si představit zmatek, jaký by způsobili Ultrové nebo
Flibustýři? Několik let to fungovalo, ale pak začali Demarchové

získávat zpět starou moc. Nelíbilo se jim, jak jsme uchvátili vládu nad soustavou, a odmítli vyjednávat o mírovém návratu demarchátu. Tak jsme vstoupili do války. Začali ji Demarchové, na tom se všichni shodují.“

Galiana cítila, jak z ní radost vyprchává. Doufala, že zprávy byly přehnané. „Ale očividně jsme vyhráli.“

„Ne... doposud ne. Válka pořád trvá.“

„Ale to je už...“

„Padesát čtyři roky.“ Skade přikývla. „Ano, jistě. Samozřejmě byla období klidu zbraní a krátkých přestávek, kdy došlo ke zmírnění napětí. Ale nikdy to nevydrželo. Staré ideologické rozštěpení se znovu otevřelo jako živá rána. V podstatě nám nikdy nevěřili, my jsme je zas vždy považovali za zpátečníky odmítající další fázi transformace člověka.“

Poprvé od probuzení Galiana ucítila někde za očima zvláštní tlak jakoby migrény. S tím tlakem přišel i poryv prastarých emocí, který zaskučel z nejstarších částí jejího savčího mozku. Ozval se příšerný strach před pronásledováním, představa blížící se smečky hladových dravců.

Stroje, oznámila jí paměť. Stroje, které se jako smečka vlků vyřítily z mezihvězdného prostoru a zaměřily se na výtokové plameny motorů.

Nazvala jsi je vlky, Galiano.

Je.

Nás.

Ten zvláštní okamžik minul.

„Ale tak dlouho jsme skvěle spolupracovali,“ řekla Galiana. „Jistě můžeme znovu najít společnou půdu. Jsou tady důležitější záležitosti, s nimiž si musíme dělat starosti, než drobné šarvátky o moc a ovládnutí jediné soustavy.“

Skade zavrtěla hlavou. „Už je pozdě. Na obou stranách máme příliš mnoho mrtvých, příliš mnoho porušených slibů, příliš mnoho krutostí. Konflikt se rozšířil do dalších soustav, kde žijí Spojení

a Demarchové.“ Usmála se, ale poněkud nuceně, a jakmile uvolnila svaly, její tvář opět přijala neutrální výraz. „Není to však zdaleka tak zoufalé, jak by sis mohla představovat. Válka se obrací v náš prospěch, pomalu, ale jistě. Clavain se vrátil před dvaadvaceti lety a okamžitě to bylo poznat. Do jeho návratu jsme byli v defenzivě, spadli jsme do vlastní pasti, jednali jsme jako jedna skupinová mysl. Kvůli tomu mohl nepřítel naše pohyby velmi snadno předpovídat. Clavain nás z toho vězení vysvobodil.“

Galiana se snažila vyhnat z mysli vlky, vrátila se ve vzpomínkách do doby, kdy se s Clavainem setkala. Poznali se na Marsu, když bojoval proti ní jako voják Koalice za neurální čistotu. Koalice se postavila proti jejím experimentům s rozšiřováním mysli a jediné řešení viděla v naprostém vyhlazení Spojených.

Ale Clavain dokázal situaci vidět ze širšího úhlu. Nejprve, jako její vězeň, ji přiměl, aby si uvědomila, jak děsivé připadají její experimenty celé Sluneční soustavě. Nechápala to, dokud jí to Clavain trpělivě nevysvětlil během mnoha měsíců zajetí. Později, když byl propuštěn a začaly se dojednávat podmínky zastavení palby, právě Clavain přivedl Demarchy na jednání jako neutrální třetí stranu. Demarchové navrhli mírovou dohodu a Clavain tlačil na Galianu tak dlouho, až ji podepsala. Tímto mistrovským tahem zpečetil spojenectví mezi Demarchy a Spojenými, které přetrvalo celá staletí, zatímco Koalice pro neurální čistotu zanechala v historii jen zanedbatelnou stopu. Spojení pokračovali v neurálních experimentech, které byly tolerovány i podporovány, ovšem pod podmínkou, že se nepokusí pohltnout další frakce. Demarchové využívali jejich techniku a zprostředkovávali její rozšíření mezi ostatními lidskými skupinami.

Všichni byli spokojení.

Pod povrchem však ne, v tom měla Skade pravdu. Spojenectví bylo vždycky trochu rozpačité. Válce se nedalo vyhnout – zvláště když se objevil tavomor.

Jenže hrozných čtyřiapadesát let? To by Clavain nikdy nedopustil, pomyslela si. Uvědomuje si, že válka znamená přišerné mrhání lidským potenciálem. Buď by ji dokázal jednou provždy ukončit, nebo by alespoň hledal řešení, jak nastolit klid zbraní.

Tlak migrény se znovu vrátil, nyní ještě intenzivněji. Galiana měla nepříjemný pocit, jako by něco hledělo jejíma očima z vnitřku lebky, jako by v ní nebyla sama.

Přiblížili jsme se k vašim dvěma lodím, pomalu jako pradávni lovci, kteří nikdy nesehali. Cítíš naše mysl: mrazivé intelektu až na nebezpečném pokraji inteligence, tak staré a chladné jako prach mezi hvězdami.

Cítíš náš hlad.

„Ale Clavain...“ řekla.

„Co je s Clavainem?“

„Našel by způsob, jak s tím skoncovat, Skade, tak nebo onak. Proč to neudělal?“

Skade se na okamžik odvrátila, Galiana viděla jen úzký hřbet jejího hřebínku. Když se otočila zpět, pokoušela se vyloudit na tváři zvláštní výraz.

Viděla jsi, jak jsme zabrali druhou loď, a zahalili ji oblakem zvládavých černých strojů. Rozhryzaly ji na kusy. Viděla jsi, jak vybuchla; exploze ti vyryla do sítnice růžový přízrak podobný ladnému labutímu krku, cítíš odtržení spousty myslí, jako bys ztratila tisíc dětí.

Snažila ses vzdálit, ale bylo pozdě.

Když jsme se dostali ke tvé lodi, postupovali jsme opatrněji.

„Není to snadné, Galiano.“

„Co není snadné?“

„Mluvit o Clavainovi.“

„Tvrдила jsi, že se vrátil.“

„Vrátil. Také Felka se vrátila. Musím ti však bohužel oznámit, že oba zemřeli.“ Slova k ní přicházela jedno za druhým, pomalá jako dech. „Stalo se to před jedenácti lety. Demarchové napadli Hnízdo, oba při tom útoku zahynuli.“

Existovala pouze jediná rozumná reakce: popření. „Ne!“
„Je mi líto. Ráda bych, aby tomu bylo jinak...“ Skade se odmlčela, její hřebínek zazářil ultramarínem. „Přála bych si, aby k tomu nedošlo. Oba byli pro nás tak cennými zdroji...“

„Zdroji?“

Skade musela vycítit Galianin vztek. „Chtěla jsem říct, že jsme oba milovali. Želeli jsme jejich ztráty, Galiano. Všichni.“

„Tak mi to ukaž. Otevři svou mysl. Spust' zábrany. Chci do ní vidět.“

Skade postávala vedle pouzdra. „Proč, Galiano?“

„Protože dokud do ní neuvidím, nepoznám, zda mi říkáš pravdu.“

„Nelžu,“ řekla Skade tiše. „Ale nemohu ti dovolit, abys pronikla do mé mysli. Máš něco v hlavě. Dosud to plně nechápeme, ale víme, že je to cizí a pravděpodobně nepřátelské.“

„Nevěřím...“

Tlak v hlavě náhle pronikavě zesílil. Galiana měla pocit, jako by ji někdo odstrčil stranou, uchvátil, rozdrtil a zamáčkl někam do nejzazšího kouta lebky. Něco nevýslovně hrozivého a prastarého ji ovládlo a usadilo se jí za očima.

Uslyšela se promluvit: „Máš na mysli mě?“

Nezdálo se, že by to Skade zarazilo. Galiana obdivovala Spojenou za její sebeovládání.

„Nejspíš. Kdo vlastně jsi?“

„Nemám jiné jméno než to, které mi dala ona.“

„Ona?“ zeptala se Skade pobaveně, ale po jejím hřebínku nervózně přebíhaly světlezelené odstíny, prozrazovaly hrůzu, přestože její hlas zněl klidně.

„Galiana,“ odpověděl tvor. „Než jsem ji zabral. Říkala nám – mé mysli – vlci. Jednu loď jsme zničili a pak pronikli do její. Zpočátku jsme příliš nechápali, co jsou vlastně zač, ale potom jsme jim otevřeli lebky a vstřebali jejich centrální nervový systém. Dozvěděli

jsme se mnohem víc. O tom, jak myslí, jak komunikují, co provedli se svými mozky.“

Galiana se snažila pohnout, přestože se stále nacházela ve stavu ochromení. Pokusila se vykřiknout, ale Vlk – přesně tak ho nazvala – dokonale ovládal její hlas.

Náhle si na všechno vzpomněla.

„Proč jsi ji nezabil?“ zeptala se Skade.

„Takto ne,“ plátnil ji Vlk. „Musíš otázku položit jinak: Proč se nezabila sama, než to došlo tak daleko? Mohla to udělat, vždyť víš. Bylo v její moci zničit celou loď i s posádkou jednoduše tím, že by si to přála.“

„Tak proč to neudělala?“

„Uzavřeli jsme úmluvu, když jsme zahubili posádku a ona zůstala sama. Nezabije se pod podmínkou, že jí dovolíme vrátit se domů. Věděla, co to obnáší; vniknu jí do lebky a prohledám její vzpomínky.“

„Proč ona?“

„Je vaše královna, Skade. Jakmile jsme si přečetli myslí posádky, pochopili jsme, že ve skutečnosti potřebujeme ji a nikoho jiného.“

Skade mlčela. Akvamarínové a zelené barvy se jí v pomalých vlnách přelévaly od čela až po šíji. „Nikdy by neriskovala, že tě přivede sem.“

„Ale ano, za předpokladu, že to riziko vyváží výhoda včasného varování. Tak zněla dohoda. Ona nám poskytne čas, abychom se učili, a naději, že se dozvíme mnohem víc. Což se také stalo.“

Skade si sáhla na horní ret, pak držela prst před sebou, jako by zkoumala směr větru. „Kdybyste skutečně byli nadřazená vesmírná inteligence a kdybyste věděli, kde jsme, už byste tady byli.“

„Výborně, Skade. V jistém smyslu máš pravdu. Jenže jsme nevěděli, kam přesně nás Galiana zavede. Já to vím, ale nemohu tu informaci předat svým druhům. Na tom však nezáleží. Létáte

mezi hvězdami – jste roztříštěni do různých frakcí, to je pravda, ale z naší perspektivy tyto odlišnosti nemají význam. Z paměti, které jsme vstřebali, a z paměti, v níž se dosud nacházíme, známe přibližnou rozlohu vesmíru, který obýváte. Expandujete, oblast vaší expanze se geometricky zvětšuje, neustále se zvyšuje pravděpodobnost, že se setkáme. Jednou k tomu již došlo a mohlo se to stát i jinde, na jiných místech podél vašich hranic.“

„Proč mi to říkáš?“ zeptala se Skade.

„Abych tě vyděsil. Co jiného?“

Ale na to byla Skade příliš chytrá. „Ne. Musíš mít jiný důvod. Chceš, abych si myslela, že můžeš být užitečný, že?“

„Opravdu?“ zeptal se hlas pobaveně.

„Můžeme tě hned na místě zabít. Koneckonců to varování jsme už dostali.“

Kdyby byla Galiana schopna pohybu, třeba jenom mrknutí, dala by najevo důrazné „ano“. Chtěla zemřít. Pro co ještě měla žít? Clavain je mrtev. Felka je mrtvá. Byla si tím jistá, stejně jako si byla jistá, že sebevětší vynalézavost Spojených ji nikdy neosvobodí od tvora v její hlavě.

Skade má pravdu. Posloužila svému účelu, splnila poslední povinnost k Hlavnímu hnízdu. Teď už ví, že vlci existují, že se pravděpodobně plíží blíž, cítí lidskou krev.

Nebyl důvod udržovat ji naživu ani o vteřinu déle. Vlk bude neustále hledat příležitost, jak z její hlavy uniknout, ať bude Skade ostražitá sebevíc. Hlavní hnízdo se od něho může něco dozvědět, nepodstatné náznaky o motivu či slabých místech, ale proti tomu je nutno postavit příšerné následky, kdyby se mu podařilo dostat ven.

Galiana to věděla. Stejně jako měl Vlk přístup k její paměti, ona zas získala nepatrný přístup do něj, možná záměrně. Zachytila něco z jeho minulosti. Nebylo to nic konkrétního, nedokázala by to ani vyjádřit slovy. Cítila však nepředstavitelně dlouhou historii

chirurgicky přesné xenocidy, příšerný proces očisty Galaxie od rozumných plemen. Vzpomínky byly uchovávány s byrokratickou precizností celé stovky milionů let galaktického času, každá vyhlazená civilizace představovala jednu položku v účetní knize. Vycítila občasná vzepětí horečné aktivity, když s čistkou započali později, než bylo třeba. Vzácně docházelo k brutálním zákrokům tam, kde předchozí zásahy neměly uspokojujivý výsledek.

Vůbec však necítila, ani v náznaku, žádné vážnější selhání.

Náhle, zcela překvapivě, Vlk ustoupil. Nechal ji mluvit.

„Skade,“ řekla Galiana.

„Ano?“

„Zabij mě, prosím. Okamžitě mě zabij.“